

മോസ്

നരേഷ് തള്ള

ကလေး နဲ့ တစ္ဆေ

ကဝေနဲ့ တစ္ဆေ
SECTION (1)

“ရွတ်”

နူးညံ့ နွေးထွေးလွန်းလှသည့် အနမ်းလေးတစ်ပွင့်ကြောင့် ဆလိုင်း မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

ချစ်ဇနီးချောလေး “ဆွိုတီ”။

“ကိုကို အိပ်ပုပ်ကြီး ထတော့ ... ဒီနေ့ ဂျူတီဝင်ရမယ့်နေ့နော်”

ဟု ပြောလိုက်သံလေးက ဆလိုင်းနားထဲ ဆည်းလည်းလေးများ ပွတ်တိုက်နေသလိုပင်။

“နိုးနေတာကြာပြီလား .. ဆွို”

“ငါးနာရီကတည်းက ဆွို နိုးနေတာ၊ ကဲပါ ထတော့ ... ရေမိုးချိုး၊ ပြီးရင် ဆွိုပြင်ပေးထားတဲ့ Breakfast စားပြီး သွားတော့ ... နောက်ကျနေမယ် ကိုကို”

ဆလိုင်းသည် ချစ်ဇနီးလေးရဲ့ အမိန့်တော်အတိုင်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ရေကို တဝကြီး ချိုးပစ်လိုက်တော့သည်။ ရေချိုး၊ အဝတ်စားလဲပြီးသည်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူပြင်ပေးထားတဲ့ Breakfast ကို စားလိုက်သည်။

“လာမယ့် Coming Sunday က ဘာနေလဲ ... ကိုကို သိလား”

ဆွိုတီက ကော်ဖီတစ်ခွက် ငဲ့သောက်ရင်းမှ ဆလိုင်းအား မေးလိုက်

ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာနေ့လဲ ဆို့ ... Sunday ဆိုတော့ ကိုကို့ Holiday ရက် မဟုတ်လား”

“ကိုကို ... သူများအချစ်ပေါ့အောင် မလုပ်နဲ့နော်၊ လာမယ့် Coming Sunday က ကိုကိုနဲ့ အိမ်ထောင်သက်(၂)နှစ် ပြည့်တဲ့နေ့”

ဆိုပြီး ပြောလိုက်ရာ ဆလိုင်း မျက်လုံးပြူးသွားကာ -

“ဟာ!... ဟုတ်ပါရဲ့ ကြည့်စမ်း၊ ကိုကို မေ့နေလိုက်တာ ... Sorry ပါ ဆို့ရယ်၊ ကိုကိုလည်း ဒီရက်ပိုင်းအလုပ်တွေ များနေတော့အပီး ...”

“ပြော ... အဲဒီနေ့ ဆို့တို့ ဘယ်သွားမှာလဲ”

မေးလာပါပြီ။

ဆလိုင်း ဘာပြန်ဖြေရမလဲ မသိ။

“အဲဒီနေ့ကျရင် ဆို့ စိတ်ကျေနပ် ပျော်ရွှင်စေရမယ်ကွာ။ ကိုကို ကတိပေးတယ် ဟုတ်ပြီလား။ အခုတော့ ကိုကို သွားတော့မယ်။ နောက်ကျနေပြီ”

ဆလိုင်း လက်ကေ့ချိုကိုယူ ဇနီးသည်အား အနမ်းလေးပေးပြီး ကမန်းကတန်းနှင့် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ပျာပျာသလဲနှင့် ထွက်သွားသည့် ဆလိုင်းကို ကြည့်ပြီး ဆွိတီတစ်ယောက် မပြုံးဘဲမနေနိုင်။

“အလုပ်တွေ အရမ်းများနေတဲ့ ကိုကိုကို ဆွိတီ အပြစ်မမြင်ဘဲနားလည်ပေးပါတယ် ကိုကိုရယ်”

ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောနေသံကိုတော့ ဆလိုင်း ကြားနိုင်မည်မဟုတ်။

စွယ်တော်ရွက်ဆိုတာ “နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်” ဖြစ်တာ မဟုတ်လား။ ဆလိုင်းနှင့် ဆွီတီ ရဲ့ ဘဝကလည်း ထိုအတိုင်းပါပဲ။

အိမ်ထောင်သက် (၂)နှစ်ပြည့်ခါနီးအထိ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်နားလည်မှုရှိစွာနှင့် ဘဝကို ခိုင်ခိုင်မာမာ တည်ဆောက်လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လော။

နောက်ပြီး နှစ်ယောက်လုံးမှာလည်း မိဘများက ရှိကြတော့သည် မဟုတ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို စွယ်တော်ရွက်လေးလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ပဲ။

ဆိုရပါလျှင်မူ ဆလိုင်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ သူတာဝန်ကျရာ ဒီမြို့လေးကို ဇနီးဖြစ်သူ ဆွီတီနှင့်အတူ ပြောင်းလာပြီး ဒီမြို့လေးမှာရှိတဲ့ ဆေးရုံမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

*

SECTION (2)

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် အေးအေးဆေးဆေး နေချင်သည့် ဆလိုင်းက မြို့ပြင်မှာရှိတဲ့ အိမ်လေးတစ်အိမ်မှာပဲ ငှားရမ်းနေထိုင်သည်။ ထိုအိမ်လေးကနေပြီး ဆလိုင်းတစ်ယောက် တာဝန်ကျရာဆေးရုံကို သွားလိုက်၊ ပြန်လိုက်လုပ်သည်။

သူတို့နေထိုင်သည့် အိမ်လေးမှာ ဘန်ဂလိုပုံစံ ထပ်ခိုးနှင့်ဖြစ်ပြီး တောင်ကုန်းလေးအပေါ်မှာ တည်ရှိလေသည်။ တောင်ကုန်းလေးအောက်မှာ စိမ်းစိုအုံ့မှိုင်းလှသည့် ရော်ဘာခြံများလည်း ရှိနေပြန်သည်။

အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူလို ကိုယ်လိုအိမ်လေး၊ ငါးအိမ်ရှိပြီး

တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်က အတန်ငယ် အလှမ်းဝေးလွန်းလှသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ ဆလိုင်းက သူတို့နှစ်ယောက် နေထိုင်သည့် အိမ်လေးနှင့်ခြံကို အထူးပင် ကြိုက်နှစ်သက် သဘောကျလေရာ (Love Home) ‘အချစ်အိမ်လေး’ဆိုပြီး အမည်ပင် ပေးထားသေးသည်။

ဆလိုင်း ... နံနက်ပိုင်း အလုပ်သွားလျှင်တော့ ဆွိတီတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာကျန်နေခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူမအဖို့ အားလပ်ချိန်ဆိုတာ မရှိ။ အိမ်လေးကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ ဆလိုင်းက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တာကို ကြိုက်နှစ်သက်သည် မဟုတ်လော။

ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုယ့်အပေါ် ငြူစူမှု လုံးဝမရှိစေရ။ မယားတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ရမှာ အိမ်ထောင်ရှင်မ မိန်းမသားတိုင်းရဲ့ တာဝန်ပဲ ဖြစ်သည်။

*

SECTION (3)

Sunday ။

ဒီနေ့က ဆလိုင်းနှင့် ဆွိတီ အိမ်ထောင်သက် (၂)နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့။

ဆလိုင်း၏ Holiday ရက်နှင့် ထပ်တူကျသည်မို့ မနက်ပိုင်း လျှောက်လည်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ညပိုင်းကျတော့ အိမ်အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်ကာ လမင်းကြီးကို ကြည့်၊ ကြယ်တွေကို ရေတွက်ရင်း ဆလိုင်းက ဝိုင်ပုလင်းကို ထုတ်ကာ ဖောက်လိုက်ပြီး -

“ကိုကိုတို့ အိမ်ထောင်သက်မှာ ကိုကိုက ဆွိတီကို ဂုဏ်ပြုတာ”

ဟု ဖန်ခွက်ထဲ ဝိုင်အနည်းငယ်ထည့်ပြီး ဆွိတီအား ပေးလိုက်သည်။
ဆလိုင်းပေးသည့် ဖန်ခွက်ကို ဆွိတီကယူရင်း -

“ကိုကိုနဲ့ဆွိတို့ဘဝ တစ်သက်လုံး ခိုင်မြဲတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်ပါရ
စေနော်”

ဟု ဆုတောင်းပြီး ဝိုင်ကို သောက်လိုက်ကြတော့လည်း ကုန်သွားခဲ့
ချေပြီ။ နှစ်ယောက်လုံးသည် အတော်လေး ယစ်မူးနေကြသည်။ ဆလိုင်း
က နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ -

“ဆယ်တစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။ ဆွိ အိမ်ထဲဝင်ကြရအောင်နော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ -

“ကိုကို သဘောပါရှင်”

ဆွိတီ ဒယ်မ်းဒယိုင်နှင့် ထရပ်လိုက်သည်။

သို့ပေမယ့် ဝိုင်ရဲ့တန်ခိုးအရှိန် ယစ်မူးနေမှုကြောင့် ဟန်ချက်ပျက်
သွားကာ ဒလိမ့်ကောက်ကွေးနှင့် တောင်ကမူအောက်သို့ လိမ့်ကျသွား
လေတော့သည်။

“ဟာ! ... ဆွိ”

ဆလိုင်း လှမ်းဆွဲချိန်ပင် မရလိုက်။ တောင်ကမူ အောက်ချက်ချင်း
ပြေးဆင်းသွားပြီး ဆွိတီ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်ချိန်မှာတော့ -

“ဆွိ ... ဆွိရေ ကိုကိုခေါ်နေတယ်လေ”

ဆွိတီ လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သွေးခုန်မှုနှုန်း
မရှိ။ ဆလိုင်းအရမ်းကို ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီ။ လက်ကိုင်

ဖုန်းဖလက်ချိမီးနှင့် မျက်လုံးကို ဖြူကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်လုံး သူငယ်အိမ်မှာ ကျယ်ပြီး မျက်တောင်ပင် မခတ်တော့။ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် တုံ့ပြန်မှု မရှိ။

“ဟာ! ... သွားပြီ”

ဘယ်လိုလုပ်ရပါမည်နည်း။

ဆလိုင်း ချက်ချင်းဆိုသလို ဆွိတီခန္ဓာကိုယ်ကို မယူလိုက်ပြီး အိမ်ထဲ ကို သယ်လာခဲ့တော့သည်။ ခုတင်ပေါ်သို့ တင်ပြီးသည်နှင့် နားကြပ်နှင့် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။

Oh my God ! ... နှလုံးခုန်မှု တုံ့ပြန်သံပင် မကြားရ။ ဒါ ... ဒါဆို။

No No ... မဖြစ်ရဘူး။ ဒီလို မဖြစ်စေရဘူး။

ဆလိုင်း တုန်လှုပ်နေပြီ။

အား! ... ခေါင်းတွေ ကိုက်လိုက်တာ၊ သောက်ထားသည့် ဝိုင်အရိန် ကလည်း ပြင်းလှသည်မို့ အတော်လေးလည်း မူးနေလေသည်။ ခုတင် ပေါ်မှာကလည်း သူ့မိန်းမရဲ့ Dead Body ။

“ဒင် ဒင် ဒင် ဒင် ဒင် ဒင်”

ရုတ်တရက် နာရီအချက်ပေးမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာရာ ဆလိုင်း အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။

အချိန်က ည ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိ။

“ဆွိ .... ဆွိကို ပြန်ရှင်လာအောင်လုပ်တဲ့နည်း မရှိဘူးလား”

ဆလိုင်း တစ်ယောက်တည်း အရူးတစ်ယောက်လို ရေရွတ်နေရင်းမှ တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန် အဝတ်ဗီဒိုထဲ ဟိုရှာ၊ ဒီရှာ လုပ်လိုက်သည်။

ဒီဖီဒိုထဲမှာ တစ်ခုခုကို ထားထားသည်။

တွေ့ပါပြီ။ မှတ်စုစာအုပ် တစ်အုပ်။ စာအုပ်လေးက သော့လေးခတ် ထားသည်မို့ ဖွင့်လို့မရ။ သော့ကို ရှာကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

မတွေ့။

ဝက်အူလှည့်နှင့် လှည့်ဖွင့်ချလိုက်သည်။

“ထောက် ! ..”

“ဟင်! ...”

ဆလိုင်း အံ့ဩသွားရသည်။

ဒါ .... ဒါ အမေ့ရဲ့ မှတ်စုစာအုပ်လေးပဲ။ ဆလိုင်း ဖတ်ကြည့်မိလိုက် သည်။

*

SECTION (4)

“သား ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်နေတဲ့အချိန်မှာ

မေမေရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

နောက်ပြီး မေမေ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ

မေမေ ရှာဖွေစီရင် ပြုလုပ်ထားတဲ့

အချက်အလက်တွေ ရှိနေတယ်။

တကယ်တော့ မေမေက

စုန်းပညာ၊ စုန်းအစီအရင်တွေကို
လေ့လာလိုက်စားပြီး အောင်မြင်ခဲ့တယ်။
မင်းဖေဖေနဲ့တွေ့တော့
မေမေ ဒီပညာရပ်တွေကို
အကုန် စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီး
သာမန်လူတစ်ယောက်ဘဝနဲ့ပဲ
နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်
မေမေရင်သွေး သားကို မွေးဖွားပြီးတော့
သားဆီမှာ အဲဒီပညာရပ်တွေ သန္ဓေပါလာခဲ့တယ် သား၊
ဒါကို သားဖေဖေ လုံးဝမသိခဲ့ဘူး။
သား ကိုယ်တိုင်လည်း သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။
သန္ဓေတစ်ခု၊ ပညာရပ်တစ်ခုဆိုတာ
ကိုယ် အခက်ကြုံလာမှ ထုတ်သုံးရတာပါ သား။
အဲဒီပညာရပ်တွေ မေမေ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ
အကုန် ရေးမှတ်ထားတယ်။
သား အလိုရှိလာတဲ့အခါ အသုံးပြုပါ။

သားကို ချစ်တဲ့

မေမေ

စာက ဒီလောက်ပဲဖြစ်သည်။ ဟင်! ... ဒီလိုဆိုရင် မေမေပြောခဲ့သလို

သူ .... သူက တကယ်ပဲ စုန်းပညာသည်တစ်ယောက်ရဲ့သားပေါ့။ မိန်းမ ဆိုလျှင် စုန်း၊ ယောက်ျားဆိုလျှင် ကဝေ။

“ငါ ငါက ကဝေတစ်ယောက်ပေါ့”

ဆလိုင်း ဇောချွေးများ ပြန်လာသည်။ စာအုပ်ကို ဆက်လှန်ကြည့် တော့ -

သရဲခေါ်နည်း၊ နတ်ဆိုးဆင့်ခေါ်နည်းမန္တန်၊ အစီအရင်ကျင့်စဉ်များနှင့် သေသူကို ပြန်ရှင်လာအောင် အသက်သွင်းနည်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဒါ တွေအကုန်လုံး သူ့အမေလက်ရေးနှင့် ရေးထားတာများပင်။

အဲဒီအထဲကမှ ဆလိုင်း အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားသည်က သေသူကို ပြန်လည် အသက်သွင်းနည်း။

ဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်ကို အပထား၊ အခက်ကြုံနေပြီမို့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် စမ်းသပ်ကြည့်တာ မမှားဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုနည်းအတိုင်း စတင်လုပ်ဆောင်တော့သည်။

(၁) ပထမဦးဆုံး ငါးထောင့်ကြယ်စက်ဝိုင်းပုံကို ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ မြေဖြူဖြင့် ဝိုင်းလိုက်သည်။ ကြယ်ထောင့်တွေမှာ ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိလိုက်သည်။

(၂) အပြုလုပ်ခံသူ၏ သွေး(ညာဘက်ပေါင်မှ သွေး)ကို ရယူရမည်။

(၃) ကြွက်သွေးနှင့် ရောရမည်။

ဆလိုင်း ကြွက်တစ်ကောင်ကို ရအောင်ဖမ်းပြီး သတ်၊ သွေးကို ခံယူရ ပြန်သည်။

(၄) အပြုလုပ်ခံသူ၏ သွေးနှင့် ကြွက်သွေးကိုရောပါ။

နည်းအတိုင်းပင် ဆွိတီသွေးနှင့် ကြွက်သွေးကို ဆလိုင်းရောစပ်လိုက်သည်။

(၅) အပြုလုပ်ခံသူ ပါးစပ်ထဲထည့်ပါ။

ရောစပ်ထားသည့်သွေးကို ဆွိတီပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

(၆) ဤ မန္တန်ကို ရွတ်ပါ။

((((Ade Due Damballa))))

((((Ade Due Damballa))))

(((ငါ့ကိုစွမ်းအားတွေ ပေးပါ)))

(((ငါ တောင်းဆိုပါတယ်)))

ထိုသို့ရွတ်ဆိုလိုက်ချိန်၌ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အပြင်ဘက်မှာ လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လာပြီး မိုးခြိမ်းသံကြီးများလည်း မြည်ဟီးလာကာ လျှပ်စီးများပင် လက်လာချေတော့သည်။

“ဂျိမ်း! ..”

“ဒလိန်း! ...”

မိုးကြိုးပစ်သံကြီးက ဘာကို ဘယ်လို ပစ်ချလိုက်သလဲတော့မသိ။ အသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မြည်သွားခဲ့သည်။

ထို့နော် -

“အူး ... ဂူး ... ဂူး ... အူ”

မိုးခြိမ်းသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံများကြားမှ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ခွေးအူကြီးများလည်း ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ဆလောင်းလည်း မန္တန်ကိုရွတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်ရှိ ဆွဲတီကို ကြည့်မိလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှု၊ တုန်ပြန်မှုကတော့ အလျဉ်းမရှိ။

သို့သော် ဆလောင်းတစ်ကိုယ်လုံးကတော့ ထင်မှတ်မထားလောက်အောင် နုံးချိလာပြီး မကြာမီမှာပင် ပစ်လဲကျသွားတော့သည်။

*

SECTION (5)

မည်မျှကြာအောင် ဆလောင်း အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိ။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို လှုပ်နှိုးနေ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင်! .... ဆွဲတီ”

ဆလောင်း မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ဆွဲတီက သူ့ကို ပြုံးပြီး -

“ကိုကို ထတော့လေ။ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ ထ ထ”

ဆိုပြီး လှုပ်နှိုးလေတော့ ဆလောင်း သေချာအောင် မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်သည်။ သေချာပါတယ်။ ဆွဲတီမှ ဆွဲတီအစစ်။ ဒါဆို ည ... ညက သူလုပ်ဆောင်ခဲ့တာ အောင်မြင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘာတွေလဲ ... ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပြီလဲ။

ကြည့်လိုက်တာ ဘာမှမရှိ။ တစ်အိမ်လုံး ရှင်းလင်းပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေသည်ကိုပါ ဆလောင်းတွေ့မြင်နေရသည်။

“ဆွဲ မင်း ည ... ညက ...”

“ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ညက ဆွဲနဲ့ကိုကို အိမ်ထောင်သက်(၂)နှစ်

ပြည့် ဒင်နာလုပ်တယ်လေ။ ကိုကိုက ဝိုင်တွေအရမ်းသောက်တော့ မူးပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ မမှတ်မိဘူးလား။”

ဟု ရှင်းပြလေရာ ဆလိုင်းစိတ်ထဲ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူပဲ အမူးလွန်သွားသလား။

မဖြစ်နိုင်။

ည ... ညက -

“အား!... ခေါင်းတွေ ကိုက်လိုက်တာကွာ”

“သိတယ် ... ရော့ ... ကိုကို သံပုရာရည်လေး သောက်လိုက်ဦး”

ဆွိတီက သံပုရာရည်ခွက်ကို လှမ်းပေးသဖြင့် ဆလိုင်းမဝံ့မရဲနှင့် ယူပြီး သောက်လိုက်လေသည်။ ရေမိုးချိုးပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဆွိတီပြင်ပေးထားသည့် Breakfast ကို စားသည်။

စာရင်း ညက အဖြစ်အပျက်တွေကို ထပ်စဉ်းစားပြန်သည်။

တကယ်လား။ အိပ်မက်လား။ သူ ဝေခွဲမရ။

ထို့ကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း လက်ကော့ချိုကိုယူပြီး အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ကိုကို ညကျ စောစောပြန်ခဲ့နော်”

ဟု နောက်ကနေ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဆွိတီအသံက ဆလိုင်း စိတ်ထဲ ဇဝေဇဝါပိုမိုဖြစ်သွားစေသည်။

ညနေအိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဆွိတီအနေအထားကို ဆလိုင်း အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိ။ သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေလျက်သား။

မီးဖိုချောင်ဝင် ချက်ပြုတ်ပြီး ထမင်းများပင် ခူးခပ်ကျွေးလိုက်သေး
သည်။ အိပ်ရာဝင်တော့လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ ယောက်ျားဖြစ်သူကို
နှိပ်နယ်ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်လေသည်။

ဒါက ... ဆွိတီမအိပ်ခင် သူ့ကို အမြဲတမ်း လုပ်ဆောင်ပေးနေကျ။ ဆ
လိုင်းလည်း ဟိုဟို ဒီဒီတွေးတောရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေတော့သည်။

*

SECTION (6)

ည တစ်ရေးနိုးလာ၍ အပေါ့အပါးသွားရန် ဆလိုင်း ခုတင်ပေါ်မှဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ ဘေးမှာ ဆွိတီမရှိသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ဆွိတီ ... ဘယ်များသွားသလဲ။ အပေါ့အပါး Toilet များ ဝင်နေသလား။

ဆလိုင်း ခုတင်ပေါ် ပြန်လှဲနေလိုက်သည်။ တော်တော်လေးကြာပြီးမှ ဆွိတီ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆလိုင်းက အခြေအနေသိရအောင် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

ဆွိတီက သူ့ဘေးနားမှာ ဝင်လှဲအိပ်ပြီး မကြာမီမှာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိပ်နေသည်မို့ ဆွိတီပါးစပ်မှ ညှိစို့စို့အနံ့ရနေသည်ကို ဆလိုင်း ထူးခြားစွာ သိရှိလိုက်သည်။ ဘာတွေ....ဘာတွေလဲ ? ..။

“ဆွိတီ ... ဆွိတီ”

အသာ လှုပ်နှိုးကြည့်လိုက်တော့ ဆွိတီ အိပ်နေတာ သေချာပြီ။ ဆလိုင်း ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး Toilet ဝင်လိုက်သည်။ Toilet ဝင်ပြီးသည်နှင့် ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး ရေဘူးထုတ်သောက်လိုက်ရာ -

“ဟာ ! ..”

ဆိုပြီး အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။ ညနေက သူဝယ်လာသည့် အသားတွေ လုံးလုံးမရှိတော့။ သူ ဝယ်လာတာ နည်းတာမဟုတ်။ ယခုလုံးဝ မရှိဆိုတော့ ...။

ဆလိုင်း ရေခဲသေတ္တာကို ပြန်ပိတ်ပြီး ခုတင်ပေါ် ပြန်တက်အသာ
လေးလှဲပြီး စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

ဒီအသားတွေ ဘယ်ရောက်သွားသနည်း။

ဆလိုင်း အသာလေးထပြီး ဆွဲတီပါးစပ်ကို နမ်းကြည့်လိုက်
ပြန်သည်။ အညှီနံ့က နံနေတုန်း။

ဒါ ... ဒါဆိုရင် ...။

ထိုစဉ် မှတ်ဉာဏ်တစ်ခုက ဆလိုင်း အာရုံထဲ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ
တစ်ခုခုကို သတိရသွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆွဲတီ ဂါဝန်ကို အသာလေး
မကာ လှန်ကြည့်လိုက်တော့ သူ ရင်ထိတ်သွားရလေပြီ။

သေချာပြီ။ Surely ပဲ။

ဒါ ... ဒါဟာ ဆွဲတီကို သူကိုယ်တိုင် အသက်သွင်းပေးခဲ့စဉ်က
ဒဏ်ရာ။ ဆွဲတီ၏ ပေါင်ခြံက ဒဏ်ရာကို သူမြင်သွားခဲ့လေပြီ။ ဒီဒဏ်ရာ
သည် သူကိုယ်တိုင်ပဲ ပြုလုပ်ခဲ့သည့်ဒဏ်ရာ။

Oh My God ! ဒါဆိုရင် ဒါတွေဟာ တကယ်ပဲလား။ ဘာတွေ ဖြစ်
ကုန်ရသနည်း။ ဆွဲတီကရော ဘာလို့ သူ့ကို အမှန်အတိုင်း မပြောရသ
နည်း။ ဆလိုင်း ဒီညအဖို့ အိပ်မပျော်နိုင်တော့။

မိုးလင်းခါနီးမှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ မျက်နှာ
ပေါ် နေရောင်ထိုးနေမှ ဆလိုင်း နိုးလာသည်။ ဆွဲတီကို မတွေ့ရပြန်။

နာရီကိုကြည့်တော့ မနက်(၁၀)နာရီတိတိ။

“ဆွဲတီ .. ဆွဲတီရေ”

ဆလိုင်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။ တုန့်ပြန်သံ မကြားရ။ တော်ကြာမှ

ရောက်ရှိလာပြီး -

“ကိုကို နိုးပြီလား ဟင်”

“မင်း ဘာလို့ ကိုကိုကို မနိုးလဲ ဆွဲ ... အလုပ်နောက်ကျနေပြီကွ”

ဆလိုင်း စိတ်တိုစွာဖြင့် အော်လိုက်မိသည်။ ခါတိုင်း ဆွဲက ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို နှိုးတာတောင် အနမ်းလေးနှင့် နှိုးသည် မဟုတ် လော။

“ဟိုလေ ... ဟို”

“တော်ကွာ .. တော်”

ဆလိုင်း ဒေါသတွေထွက်။ ရေပင်မချိုးနိုင်ဖြစ်ကာ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီး အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

*

SECTION (7)

ညနေ တာဝန်ချိန်ပြီးတော့ ဆလိုင်း အပြန်တွင် ဈေးမှ ဝက်သားနှင့် အမဲသားများကို ဝယ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ဆလိုင်း ဒါတွေကို ဝယ်လာတာ အကြောင်းရှိသည်။

ညသန်းခေါင်အထိ ဆလိုင်း အိပ်မပျော်သေး။ အိပ်ရာထဲလှဲနေကာ အိပ်ချင်ယောင်၊ ဆောင်နေလိုက်သည်။

မကြာပါ။

ည သန်းခေါင်ကျော်တော့ ဆွိတီ ခုတင်ပေါ်မှထပြီး ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် Kitchen ထဲ ဝင်သွားသည်ကို ဆလိုင်းတွေ့ရ

သည်။ ဆွီတီနောက်ကနေ သူမ၊ မသိအောင် အသာလေး လိုက်ချောင်း ကြည့်လိုက်မိသည်။

အားပါးပါး! ...။ မြင်ကွင်းက မသတိရာ။

ဆွီတီတစ်ယောက် ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး သူဝယ်လာသည့် ဝက်သားများနှင့် အမဲသားများကို ဘီလူးသရဲမ တစ်ကောင်လို အစိမ်း လိုက်စားသည်။ အော်ဂလီဆန်စရာ ကောင်းလွန်းလှပါဘိ။

ဒါ ... ဒါဆိုရင် သေချာပြီ။

ဒါ ... ဆွီတီ မဟုတ်။

သူ ဆွီတီကို အသက်သွင်းပေးခဲ့စဉ်က ဆွီတီခန္ဓာကိုယ်ထဲ မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ကောင်ဝင်ပြီး ဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့တာပဲဖြစ်ရ မည်။

ဆလိုင်း ခြေဖော့ပြီး ခုတင်ပေါ် ပြန်လှဲနေလိုက်သည်။

ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်ရေးချ၊ မလွယ်တော့။ သူတစ်ခုခုတော့ လုပ်မှရ တော့မည်။ ခြေသံကြား၍ အသာလေး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဆွီတီ ပြန်ဝင် လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆွီတီက သူ ဘာမှမလုပ်ခဲ့သလိုနှင့် ခုတင်ပေါ်တက် ပြီး ပြန်အိပ်သွားတော့သည်။

နောက်ပိုင်းတော့ ဆလိုင်းသည် ဘာအသားစိမ်းမှ အိမ်ကို အများ ကြီး မဝယ်လာတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

သုံးရက်တာ ကြာပြီးနောက် ...

ဆလိုင်း ဆေးရုံမှာ Over Time ဆင်းနေရ၍ ည(၁၀)နာရီမှ အိမ်ပြန် ဖြစ်လေသည်။ တစ်အိမ်လုံးလည်း မှောင်အတိကျနေကာ တိတ်ဆိတ်

ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ တံခါးတွေ ပွင့်နေသည်မို့ အသာလေး ဝင်လာလိုက်သည်။

ထမင်းစားခန်းမှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံကြားရ၍ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်က လရောင်အလင်းဖြင့် ဆလိင်းတွေမြင်လိုက်ရသည်က ဆွိတီတစ်ယောက် ဆံပင်ကြီးဖားလျားချလျက် လက်ထဲမှာ လည်း သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကိုင်ထားပြီး ဘာလုပ်နေမှန်းမသိ

ထိုသတ္တဝါက “တညောင်ညောင်”နှင့် အော်နေတော့မှ ကြောင်တစ်ကောင်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

“ရွတ်! ..ရွတ်! ..”

ထိုသို့ မြည်သံများကြားမှ ထိုကြောင်ကို ဆွိတီက “တရွတ်ရွတ်” နှင့် သွေးစုပ်နေမှန်း သိလိုက်တော့မှ ဆလိင်းတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းများကထကာ ခေါင်းမွေးများပင် ထ,ထောင်မတတ် ဖြစ်သွားရလေတော့၏။

*